

ƏBÜLFƏT MƏMMƏDOV VƏ BAYATILARI

İnci inciyə dönər,
Xoş söz inciyə dönər.
Xudu deyir, çəkəndə,
Dərd də inciyə dönər.

Yazılan qalasıdı,
Deyilən qalasıdı.
Qalaya döənən Xudu,
Qalatək qalasıdı.

Elə insan yoxuymuş,
Elə bil ki, yuxuymuş.
Elmin, elin meyarı
Özü elə, Xuduymuş.

Uzaq olsun, yaddaşa,
El köçə, yurd yaddaşa.
Xudu çəkən naxışlar,
Naxış vurub yaddaşa.

Elmin, ağlın başıydı,
Bir "fəlsəfə daşı"ydı.
Kimə toxunurdusa,
O da, "xudulaşırdı".

Bulaqlardan doymazdı,
Gözərdi, yorulmazdı.
Çiçəkləri dağlarda,
Dərməyə də qoymazdı.

Çay axıb bənd olubdur,
El gəlib, bənd olubdur.
Xudu doğma ellərə,
El ona bənd olubdu.

* * *

Bu söz düz və tən olar
Qəlbə düz və tən olar
Qəribin son sözləri,
Öləndə, Vətən olar.

Şuşamız dağ başında,
Tikilib dağ başında.
Yağıya göz dağıdır,
Düşməne dağ, başında.

"Şikəstə" Qarabağdan,
Yayılr Qarabağdan.
Salmışdılar ayrılıq,
Qaldırıldı Qarabağdan

* * *

Biri vardı, biri yox,
Ulduz saydım, biri yox.
Yüz idi saydıqlarım,
Məni sayan biri yox.

Keçmiş yaddaşa bənddir,
Düşüb yaddaşa, bənddir.

Yuxumdadır evimiz,
Yadımda, şüşəbəndir.

İplər düyün-düyündü,
İlməlanib düyündü.
Sözü deyə bilmədik,
Dilin ucu düyündü.

Sözünü de, elə sən də
Sevgini ver, elə sən də
Elə satır dost dediyin,
Sən yaxşılıq eləsən də.

Köç gedir dağa düşür,
Yağışa, qara düşür.
El dağdan qayıdanda,
Ağsaq qabağa düşür.

"Leyli" gördüm, bir incidir,
Füzulidən bir incidir.
İncisə də incəbellər,
Bizim "Leyli" birincidir.

Sözlər ağır, düzülüdür,
Məcnun bizdən üzülüdür.
Bu gün anamızın dilin
Uzun edən Füzulidir.

Düzünü demək olmur,
Üzünə demək olmur.
Ürəyimdə sözüm var,
Dilə gətirmək olmur.

Qış gəldi qar, qış oldu.
Bu yerlər qar, qış oldu.
Əzizlər lal, buz kimi,
Sən demə, qarğış oldu.

Əbülfət
MƏMMƏDOV

